

НЯКОИ СВИДЕТЕЛСТВА ЗА ИРАНСКИЯ ПРОИЗХОД НА БЪЛГАРИТЕ

Светослав Диамандиев

1.0. Цел на работата

В настоящата статия правя опит да докажа, че българските племена дошли в Европа през II век сл. Христа имат източно ирански произход.

В българската историография все още не е решен проблемът с произхода на древните българи. Съществуват няколко версии, всяка от които има своите откровени или скрити защитници. Най-стабилно стои идеята, че българите, оглавени в Европа от Авитохол, са средноазиатски тюркски номадски племена, част от които като се настанили в Мизия потънали в славянското море и загубили своята народностна идентичност и език. Другата версия обявява българите за древни славяни, които били с по-висок от славянството от V, VI век цивилизационен статус, чиито ценности предали на своите по-късни съплеменници и изчезнало в тяхната братска прегръдка. Следната, все още нелегална идея, гледа на българите като на източно ирански племена, с древна родина, вероятно, Бактрия, които, заобикаляйки Каспийско море, се установили в югоизточна Европа, преди да се разселят на запад.

Тук няма да доказвам невероятността на първите две версии, но само ще посоча с известна доза ирония, че да се мисли, не дори да се твърди, а само да се мисли, че българите са загубили своя език, приемайки славянския е пълна липса на езикова култура. Нашите езиковеди не са формулирали все още кои са определящите компоненти, които правят един език близък на други езици, за да бъдат те от една и съща група. В този смисъл ще посоча, че днешният български език няма общи характерни черти със славянските езици и не е възможно да бъде език от славянската езикова група. Днешният български език е пряк наследник на езика на Кирил и Методий и **единственият** носител на граматичните норми на този език, за разлика от всички славянски езици.

Давам си сметка, че днешните модерни технологии могат да установят по един недвусмислен начин необходимите и достатъчни данни за определянето на произхода на определящата част от нашия народ, но за целта няма политическа воля и финансов ресурс в държавата, за да се осъществи такова едно изследване.

Моите разсъждения и приведените от мене тук сведения не представляват преки доказателства, но предизвикват въпроси, чиито отговори са вече доказателства.

Основни извори за моите изследвания са: „За писмената“ - прословутото творение на Черноризец Храбър, „Предания веков“ на Н.М. Карамзин, Москва 1987 г., вариант на „Повесть временных лет“ взет от Интернет, преведен на съвременен руски език от акад. Д.С.Лихачов, работите на Р. Павлова за българо-руските езикови, религиозни и културни отношения, трудовете на руски и съветски филолози, посветени на руския литературен език и на езика и азбуката на Кирил и Методий и тяхното влияние върху славянските писмени езици.

2.0. За россите

В изследването си за господарите на славянските племена в земите на днешна Украйна (33, с. 96-121) установих, че те са росси, иранско племе, което е имало общи корени с други обитатели на земите на Асирийската империя. Ще си позволя да ги наричам росси, а не роси, поради факта, че Н.М.Карамзин ги нарича россияни (1, с.95).

Установеното от мене се основава на текста на Берлинския и Марчанския екземпляр на Сказанието на Черноризец Храбър, където намираме, че народите, имащи специализацията да отговарят за звездоброенето, гадането, врачуването, магьосничеството и всички човешки изкуства са: „... персите, ... халдеите и ... русите...” (9, с.168), и съответно: „...и на Персите, и на Халдеите, на русите...” (9, с.171). Несъмнено етнонимът „русите” е бил заменен в преписите и в преводите векове по-късно, основание за което ни дава акад. Рыбаков Б.А. в „История СССР с древнейших времен до конца XVIII в.”, където пише: „В племени россомонов историци видят най-более раннее упоменание о славянском племени русь, которое первоначально произносилось как рось” (33, с.98).

От горните цитати можем да направим извода, че руси (росси) и асирийци (в превода на Лаврентиевия препис на Сказанието на Черноризец Храбър е записано: „...на персите, халдеите и асирийците...”) са синонимни етноними (9, с.171), т.е. россите са сродни на персите племена. А замяната на росси с руси, който етноним през девети век все още не е съществувал, може да говори единствено за своеволни късни замены на двата етнонима, когато русите са загубили смисъла на понятието росс или за това са повлияли други някакви неизвестни нам фактори.

Във „Всемирна история”, под ред. на Е.М. Жуков и др. четем: „Първите споменавания за народа рос се срещат в средата на VI в., когато сведения за тях достигнали Сирия” (2, с.248). Горният цитат е свързан, очевидно, с псевдо-Захарий. Според мен е по-логично псевдо-Захарий да е писал за россите, обитавали асирийската територия, където е и самата Сирия.

Е. Михайлов отбелязва като първо свидетелство за россите в хрониките: „През 555 г. продължителят на сирийския писател Захари Ритор, който изброява народите на север от Сирия, пише за народа „рус” (или „рос”), като го помества по долното течение на р. Дон” (23, с.166, съответно 42-48).

Персийският писател Абу-Джафар ат-Табари в своето съчинение „История на пророците и царете” (914—915 г.) като описва събитията от VII в. говори за народа „руси”, обитаващ северно от Кавказ в съседство с хазарите (24, с.74, съответно XLII—XLV). Тези съобщения, освен че информират за съществуването на россите, но и дават да се разбере, че те са напуснали древните си асирийски земи и са се установили в югоизточна Европа. До земите на днешна Украйна има една крачка.

Част от руските учени лансират тезата, че росите са славяни, за да се утвърди убеждението, че етнонима на руския народ и държава произтича от славянската общност, а не е резултат от външни влияния. Същите усилия полага българската славистика, според която българите са древни славяни, така че името на държавата произхожда както от славянското население, така и от

управляващата върхушка, тъй като и едните и другите са уж все славяни.

Цв. Степанов говори за титла каган на народа рос (7,с.207). Същият съобщава, че россите са запазили титула каган, дори паралелно с „Велик княз” до втората половина на XI в., след като в края на X в. са приели християнството. Горните информации идват да покажат, че въпросните роси нямат нищо общо със скандинавско население и са по-скоро близки по произход на народите, обитаващи след VII в. Поволжието, земите северно от Кавказ и Причерноморието.

В процеса на изследването, което направих във връзка с титулатурата на киевските владетели, издирих още: „В западно-европейската Бертинска летопис се говори за народа „рос” и за неговия управител – хагана, както русите са наричали своя княз по тюркски обичай” (5,с.67).

Във „Всемирна история” т.3, под ред. на Е.М. Жуков и др. се споменава, че „В 839 г. послы русского „хакана” побывали у императора Людовика Благочестивого” (2,с.249) (В 839 г. посланици на руския „хакан” са посетили императора Людовик Благочестиви).

От изложеното разбираме, че владетелите на славянските племена от Киевската Рус са били източни владетели, които са се титулували по източен маниер „кагани” и че россите или русите са източен народ, етнически близък с персите и халдеите и обитавал заедно с тях територии на Близкия изток.

За мене не е проблем прозрението, че назоваването на славянските племена с руси е просто приемане на етнонима на техните владетели россите, който е претърпял влиянието на славянската езикова специфика.

3.0. За близостта на българите с россите

В Житието Кирилово (ЖК) има описан епизод, който още не е намерил у нас вярно тълкувание. Той гласи: „Тук (Философът) намери Евангелие и Псалтир, написани с роски букви (или рушки, руски) букви, и човек, говорещ на този език. И като побеседва с него и усвои силата на речта, с оглед към своя говор, отдели гласните и съгласните букви.”(8,с.113). Тук очевидно се говори за среща на Константин Философ с човек, който е говорил на близък до неговия роден език, след като го сравнява със „...своя говор”.

Авторът на ЖК е написал прилагателното на буквите, намерени от Константин в Хазария през 861 г. въз основа на сведения, които е имал за етнонима на россите. Същият този автор е знаел, че россите са имали писменост и е нарекъл тази писменост росска. В преводите от Средновековието, когато източнославянските книжовници са усвоили вече българската писменост, те са заменили в превода на ЖК името росси с появилото се вече руси. Очевидно, името на писмеността, разчетена от Константин по време на Хазарската му мисия, може да бъде наречена единствено росска.

Изложеното в ЖК е доказателство, че: 1.Россите са имали писменост, която е носела спомена за асирийска; 2. Писмеността на россите се е основавала на език, близък до езика на Аспаруховите българи; 3. Константин Философ е усвоил бързо писмеността (език и графика), на представените му две книги на росски, което според другите основания показва, че тя е била сродна на българската, т.е. на тази, която е съществувала преди създадената от Братята нова

българска писменост; 4. От това излиза, че россите са родственици на древните българи; 5. Последната констатация и познаването на езика на българите от страна на Братята е мощна подкрепа на моята теза, че Кирил и Методий са по произход българи.

4.0. Доказателства за източно-иранския произход на древните българи

4.1. Владетел на арабите от асирийските земи праща на От Бога цесър Борис I древни книги

В отговор 103 на папа Николай I до българския владетел От Бога цесър Борис се казва: „Вие питате, какво трябва да се направи с нечестивите книги, които, както заявявате, сте получили от сарацините и се намират у вас. Те, естествено, не трябва да се пазят, „защото“, както е писано, „лошите беседи развалят добрите нрави“ (1Кор.15:33), но именно като вредни и богохулни да се предадат на огън“ (13,с.158).

Става дума за това, че сарацините (арабите, мохамедани) са изпратили на цесър Борис някакви книги. Този факт поражда въпроса защо арабите са предпочели да изпратят споменатите книги на българския господар, а не на някой друг от съвременните му владетели, като василевса на Византия, императора на Свещената римска империя или кагана на хазарите, да речем. Това дарение може да се обясни единствено с известна на арабите някаква наследствена връзка на българите с народите, обитавали в миналото земите на Асирия. Несъмнено, тези книги са били на език, който е свързвал българите със старите цивилизации от региона, а това е бил език на някакви персийски племена..

За жалост няма свидетелство да е имало в двора на българския владетел достатъчно образован служител, който би оценил важността и значението на тази книжнина за миналото на българите.

4.2. Акад. Тихомиров за българското име на Олег

Анализирайки някои трудове на руски и съветски изследователи Р. Павлова отбелязва: „Имея в виду поразително сходство описания осады Константинополя болгарским царем Симеоном и описания похода Олега под 922 г. в Новгородской летописи, М.Н. Тихомиров высказывает предположение, что, может быть, Олег участвовал в походе царя Симеона. Разрабатывая вопрос о русско-южнославянских связях, М.Н. Тихомиров даже поддерживает мнение, что имя Олег было языческим, притом староболгарским“ (14, с.21), т.е. Имайки предвид поразителното сходство на описанието на обсадата на Константинопол от българския цар Симеон и описанието на похода на Олег към Константинопол в Новгородския летопис, М.Н.Тихомиров изказва предположение, че, може би, Олег е участвал в похода на цар Симеон. Разработвайки въпроса за руско-южнославянските връзки Тихомиров даже поддържа мнение, че името Олег е било езическо и при това старобългарско.

Това е твърде интересно, защото ни мотивира да приемем, че Олег е произхождал от сродни на българите племена, определени от автора като езически. От това не следва да се търси етническа връзка на киевския каган Олег с първите дружинници от Норвегия и техния водач Рюрик, ако е съществувал такъв. При тази обстановка

не е странно, че владетелите на две съседни сродни държави се сватосат, което предполага, че Симеон наистина е дал племенницата си Олга на киевския руски владетел Игор. Нейното поведение като регент на малолетния си син след смъртта на кагана Игор, свидетелства за една значителна висота в общата икономическа и държавническа осведоменост на вдовицата - каган, което говори за висотата на българската цивилизация (33, с. 122-127).

4.3. За войните на Олег и Игор с Византия, свидетелстващи за отношенията им с владетелите на Дунавска България

Според Нестор, независимо от това, че Киев е в опасна непосредствена близост до хазари, печенеги и премълчаните наследници на Бат Баян, Олег решил да направи набег на юг, към византийската столица. Заедно с многото други основания, бихме могли да си обясним това решение на Олег с желанието да завладее сърцето на Източната Римска империя, към което са устремени апетитите на претендентите за регионално величие. Като включил и пешеходни бойци от подчинените си племена каган Олег, изградил достатъчно самочувствие и мотивиран по неизвестен за историята начин, решил да завладее столицата на Византия. Да се напише това е твърде лесно, но стратегически основания за подобно решение не могат да се формулират, а осъществяването на такава военна авантюра е невъзможно.

По повод на кампанията на Олег във Византия Р. Павлова пише: „Есть три летописные даты походов Олега: в 907, 911, 922 г. Наиболее достоверна, по мнению историков, дата 911 г., когда был заключен договор Олега с Византией. Наблюдения С.П. Обнорского над языком договоров Руси с греками показывают, что переводчиком договора Олега 911 г. с греческого на славянский был болгарин. Об этом пишут и другие ученые” (14, с.21) (Има три летописни дати за походите на Олег: в 907, 911 и 922 г. Най-достоверна по мнението на историците, е датата 911 г., когато е бил сключен договора на Олег с Византия. Наблюденията на С.П. Обнорски над езика на договорите на Рус с гръците показват, че преводач на договора на Олег от 911 г. от гръцки на славянски (става дума за езика на Кирил и Методий - бел. моя С.Д.) бил българин. За това пишат и други учени).

Договорът бил написан „на двух хартиях”, което предполага да е на гръцки и на Кирило-Методиевия език, съответно вторият, изписан с Глаголица.

Със своята сухопътна армия (конница и пешаци), която се движела по брега на Днепър и Черно море и 2000 лодки едроръвки в морето, Олег се насочил към Цариград. Несъмнено войските му са минали през териториите на Бесарабия и на „силните българи”, което, обаче, не се обсъжда от летописеца. Този изключително важен факт дава основание да се търси и намери очевидно деликатна за руското самочувствие връзка между руския владетел Олег и българския От Бога цесар Симеон. Стоят пред славистиката редица въпроси и техните отговори, които засягат както поведението на двамата владетели, така и естествено установилите се между тях военно-политически взаимоотношения във връзка с преминаването на руските войски през български територии. Впрочем тази полоса от българското източно крайбрежие е била в

зоната на внимание и интереси на руската военна стратегия през всичките години на съществуването на Руската държава и империя.

Нестор пише, че след като извършил серия от военни и терористични актове върху земите около Цариград, Олег получил предложение от съимператорите Леон и Александър да се започнат преговори за мир. Той изпратил своите руски довереници и предявил чрез тях високи претенции за платен мир. В знак на своето победоносно присъствие пред вратите на Цариград Олег „... повесил щит свой на вратах в знак победы, и пошел от Царьграда” (15,с.10, в год.907) (...и окачил своя щит на крепостната врата в знак на победата и отпътувал от Цариград), което напомня известното поведение на Крум.

Нашата наука не дава отговор на елементарните въпроси, които тя не си и поставя: Как така Олег (през 911 г., т.е. по времето на Симеон) и Игор (през 941 г.) (1,с.83) са минавали по източните земи на българите по посока на Константинопол без за това да се говори като за нахлуване на чужда територия и без за това да има военно противопоставяне? И Карамзин се пита: „...жители Бессарабии и сильные болгары дружелюбно ли пропустили его (Олега – доп. мое С.Д.)? Летописец не говорит о том” (1,с.74) (...жителите на Бесарабия и силните българи дали са го пропуснали дружелюбно? Летописецът не говори за това.). От което можем да съдим за някакво съглашение между Симеон и Олег, както и между Игор и Петър. Може да се предположи, че руската наука пренебрегва този факт, за да се избегне признанието за народностна близост между българите и россите, което се противопоставя на тезата за славянския произход на киевските владетели.

Преминаването както на Олег, така и на Игор през българските земи на път за Константинопол няма друго обяснение, освен че това е било съвместна акция на киевските и преславски владетели. В този смисъл беше съобщеното от Р.Павлова мнение на М.Н. Тихомиров, според когото, може би, Олег е участвал в поход на цесар Симеон. Обстоятелството, че гръцките хронисти не са осветили вероятните съвместни военни кампании на обсъжданите владетели е или измишльотина на Нестор или прикриване на унижителни за византийското самочувствие събития.

В. Мошин е на мнение (26,с.12), че руските търговски флотилии, които са плавали между Киев и Цариград са акостирали редовно в български пристанища, за което очевидно е било необходимо българско съгласие. Още повече това не е могло да мине без санкция на авторитарния Симеон.

Няма съмнение, изложеното води до едно единствено възможно разбиране – киевските и преславските владетели са поддържали здрави военно-политически отношения, което може да се обясни до голяма степен с техните близки народностни връзки. Неизбежно, те са имали лични контакти, когато са ползвали изконните си езици, тъй като все още не са овладели модерния език на Кирил и Методий. Всичко това се прибавя към аргументите да признаем българите за родствени на източноиранското племе росси.

4.4. За папката, в която бил съхранен Именника на канове

Кирилическо копие на Именника на българските канове е открито през 1861 г. от руския учен Александър Попов при

изследването на руски летописи. Текстът на творбата е вмъкнат в книгата „Елински и римски летописец“: между първата част — Четвърта книга на царете, посветена на асирийските царе и третата — Хрониката на Георги Амартол, без да бъде отделен от тях.

П. Добрев, който прочете първи Именника на българските канове, намира близки форми на наименоване на българските и асирийските владетели. Той пише: „Непосредствено след имената на българските владетели Авитохол, Кубрат, Исперих... до Умор в летописа стоят думите: „Преди така назованите асирийски царе царува, както казахме и Навоуходоносор” /ПОПРЕЖДЕ РЕЧЕННЫХ ЦАР АСИРИЙСКЪ ЦАРСТВОВА ЯКО ПРЕЖДЕ РЕЧЕНО БЫ НАВУХОДОНОСОР/ (19, с.45,46). По-долу той добавя: „Но ако се съди по него (това изречение), някогашните българи са се опитвали да извеждат произхода на своята царска династия от древното асирийско царство” (пак там).

Не е трудно да се забележи колко много податки са насочени към персийския произход на древните българи.

4.5. „Джагфар тарихъ” за близостта на българите и владетелите на антите

Историята „Джагфар тарихъ” свидетелства много подробно за българския произход на управляващите в Киев. Тази история е така стройно направена, че би било много трудно да бъде измислена.

Според Иво Андровски в „Джагфар тарихъ” на Гази Баба се сочи, че един от синовете на Бат Баян „...Лачин, останал в Башу и станал основател на една нова държава – Уруски каганат. В историографските съчинения тя е известна с името Киевска Рус” (20, с.21).

В подробна статия за древната история на българските племена в сп. Авитохол, бр. 28/2008, Т. Танев определя росите като българи. Той пише, че българите-руси добили по-късно наименованието роси. Като българи ги характеризират бръснатите глави с кичур на темето (чомбас). Ще допълня, че такъв образ на каган Святослав рисува Нестор при срещата му с василевса Йоан Цимисхи на брега на Дунав преди отпътуването на Киевския владетел през 971 г. за родината си. По този повод Н.М. Карамзин описва Святослав според впечатлението, което той оставил у хората на Йоан Цимисхи на брега на Дунава до Доростол. „...он был среднего роста и довольно строен, но мрачен и дик видом; имел грудь широкую, шею толстую, голубые глаза, брови густые, нос плоский, длинные усы, бороду редкую и на голове один клок волос, в знак его благородства; в ухе висела золотая серьга, украшенная двумя жемчужинами и рубином,...” (1, с. 94) (...той бил среден на ръст и твърде строен, но мрачен и див на вид; имал широка гръд, дебела шия, сини очи, гъсти вежди, плосък нос, дълги мустаци, рядка брада и на главата си един кичур коса в знак на неговото благородство; на ухото му висяла златна обица, украсена с две перли и рубин). Едно такова описание може да се отнася единствено към висш представител на източно племе, каквото са росите.

4.6. Мавро Орбини за россияните

Книгата на Мавро Орбини „Слави”, отпечатана през 1601 г., е била преиздадена по нареждане на руския император Петър I в

1722 г. В нея се пишело за славянския народ, който владеел Азия, Африка и Европа. М. Орбини пише как россияните под ръководството на Атила завоювали много страни в Европа. По този начин авторът дава повод да се мисли, че россите, заедно с други племена, в т.ч. и български, са участвали в набезите на хунската империя на Атила из Европа. Не случайно гръцките хронисти наричат често българите хуни. Не съществуват исторически сведения за съвместни военни кампании на хуните със славянски племена в дълбочина на европейските земи. Между хуните, като конен народ и славяните не би могло да се намерят никакви общи за военно сътрудничество традиции, въоръжения и средства за дислокации. От това следва, че россияните (россите), за които пише М.Орбини, са били конен народ, като българите и другите източни племена, преминали от Персия в Европа през Близкия изток или заобикаляйки Каспийско море.

Фактът, че в книгата, посветена на славяните се говори за россияни, участвали в завоевателните кампании на хуните из Европа, дава основание да се разглеждат россите и славяните като народностно различни.

4.7. Юрий Венелин за българите и россите

Украинецът Георги Хуца, под името Юрий Венелин, е един твърде много продуктивен върху българската история, език и литература автор, който е първият представител на руската официална наука, прогласил славянския произход на българите. Неговите творения влизат в противоборство с тюркската теория на Енгел и други европейски изследователи. В стремежа си да докаже общ славянски произход на дунавските българи и южните източнославянски племена от Приднестровието и като изповядващ доктрината за славянския произход на россите, той, въз основа на свои аргументи, твърди: „...народното име на българите е „Россы”, „местное имя Болгаре есть видовое имени Россов,...”(22,с.54).

Наистина авторът е имал друга цел, но основанията му да нарече българите росси ми дават право да използвам изказаното от него мнение в полза на тезата ми, че българите имат иранския произход на россите.

4.8. Какво говори самочувствието на Святослав Киевски, проявено в желанието му да оглави Дунавска България

В Повест временных лет Нестор дава израз на стремежа на каган Святослав да премести столицата си далече на юг - в българския град Переяславец. Той слага в устата на Святослав думите: „Не любо мне сидеть в Киеве, хочу жить в Переяславце на Дунае – ибо там середина земли моей, туда стекаются все блага: из Греческой земли – золото, паволоки, вина, различные плоды, из Чехии и из Венгрии серебро и кони, из Руси же меха и воск, мед и рабы”(15–год.6477 (969) (Не желая да живея в Киев, искам да живея в Переславце (става дума за Преслав – бел. моя С.Д.) на Дунав – тъй като там е средище на моята земя, там се стичат всички блага: от Гръцката земя – злато, платове, вино и различни плодове, от Чехия и от Унгария сребро и коне, от Рус кожи, восък, мед и роби). Има свидетелства, че в Константинопол са живели много „росси-купцы”, които осъществявали двупосочна русско-гръцка търговия, при което, според Карамзин, „...продавали там невольников и покупали всякие ткани”(1, с. 118) (продавали там

роби, а купували тъкани). Това сведение говори за обществените позиции на руси и славяни и за тяхната социална роля, която изключва някакво културно и верско сближаване преди покръстването, което би могло да бъде основа за сливане между тях.

Малко е вероятно владетел да третира поданици от собствената му етнолингвистична група като роби за износ. Не висока степен на вероятност има убеждението на Святослав, че Преслав е негова земя, ако имаше самосъзнанието на варяга (скандинавец).

Святослав Киевски се е чувствал наследник на императорите на България. До голяма степен обяснението може да се търси в произхода на майка му Олга от владетелското семейство на българския император Симеон. Втората паралелна линия е общия персийски произход на русите и българите. Тук отново намираме съобщения за конната българска армия на Святослав: „В походах же (Святослав – бел. моя СД) не возил за собою ни возов, ни котлов, не варил мяса, но, тонко нарезав конину, или зверину, или говядину и зажарив на углях, так ел; не имел он шатра, но спал, постилая потник с седлом в головах, - такими же были и все остальные его воины” (15, год. 6472 (964) (В походите си той не е взимал със себе си нито обоз, нито казани, не е варил месо, но тънко нарязвайки конско или животинско, или говеждо, той ги опичал на жар, така се е хранил; не е имал шатра, но е спял, постилайки плъстената постилка под седлото си за възглавница, - такива са били и всички останали негови войни). Няма съмнение, описанието на Нестор засяга конни бойци, каквито не са нито славяните, нито варягите.

4.9. Религиозната нетърпимост на русите към византийските християнски храмове

Като цитира Нестор, Карамзин говори за ползваните от него данни от византийските историци, според които „россияните” били свирепи и тяхната свирепост е била насочена на първо място към храмовете и манастирите около византийската столица (1, с.83). Както вече беше казано, описаните погроми са били осъществени, най-вероятно, съвместно от българските и руските агресори в земите на Византия.

Омразата на кановете и особено тази на Крумовци към християнството не защитава някакво мнимо езичество, а най-вероятно, своята древна монотеистична религия, която новото агресивно християнство иска да изтласка. Тук виждаме еднаквост в поведението на българските и руските военачалници при нахлуванията им на византийска територия, което е ново свидетелство за обща обществена позиция, плод на близки родствени отношения.

4.10. Николай Мистик свързва многократно българите с персите

В обширната кореспонденция на византийския патриарх Николай Мистик с от Бога цесар Симеон намираме редица сведения, от които може да се извади генетична връзка между перси и българи. Писмата на патриарха са публикувани в ГИБИ IV(18).

Николай Мистик намира поводи да припомни на Симеон някаква поучителна история, която идва от персите. И така: „Персийският цар Издигерт като узнал, че ромейския престолонаследник Теодосий на 3 години останал сираче, обявил на

сената, че „прекръпява войната и ще защитава малолетния цар...”(18,с.195). Очевидно авторът очаква от Симеон да повтори същото по отношение на Константин VII Багрянородни, син на починалия василевс Леон VI, но фактът, че примерът изхожда отново от персите е също така намек за общност между българи и перси.

Николай Мистик прави едно съобщение, което стои някак потулено в българската историография: „Срещу ромеите, обаче, са имали често пъти войни персите и българите, - вашите прадеди, войни малко или много продължителни, но все пак те са свършвали с мирни договори, според които била установявана дан, плащана понякога от другите на ромеите, а понякога от ромеите на другите”(18,с.277). Този цитат свидетелства, че през V век преди Хр. в земите на днешния Близък изток е имало български племена, които са воювали заедно с персийските войски против древните гръцки полиси. Очевидно те са споделяли своите местообиталища съвместно, най-малко, с персите, халдеите, россите и кюрдите. В този факт се намира и отговора на въпроса защо владетел на сарацините изпраща на българския император - от Бога цесър Борис древни книги, за които писах по-горе в т. 4.1.

4.11. Свидетелства за близост на говорите на българите с тези на перси, кюрди, росси и народите, обитаващи земите по маршрута между Бактрия и югоизточните равнини на Европа

По-горе беше дискутирана териториалната близост на българските племена с тези на россите, преди последните да напуснат Близкия изток и се установят в Европа. Съществува един сборник на статии от видни български интердисциплинарни специалисти, в който всеки един от авторите, по своему, мотивира персийската идентичност на древните българи(35). Така например Боян Кръстанов – Балкански дава обилна информация за твърде голяма близост между говоримите днес езици от българите и иракските кюрди. От пребиваването си в Иракски Кюрдистан, където е бил ръководител на селскостопански обект, той установява еднаквост или близост с българската лексика на използвани от кюрдските му работници в бита около 500 думи (34, с.117). От този факт правим извода, че кюрдите, россите и българите са имали близко племенен произход.

Подобна съпоставка прави и професора от Института за чужди езици в София Хаджар Фиюзи в книгата си „Персийски думи в българския език”. Тя е установила съществуването в персийския и българския език на над 500 лексикални единици, които са еднакви или близки фонетично и смислово. Авторката на предговора ст.н.с.д-р Ст.Кендерова пише: „Наред с персийските лексеми, проникнали чрез турския (османотурския), в българското езиково пространство са налице и заимствания от останалите ирански езици – древноирански, скито-сарматски, алански и кюрдски”(35). Посочвам тези думи на редакторката, за да предпазя четящия от съмнението, че всичките посочени в книгата ирански думи са дошли в българския език през турския по време на българската зависимост от османците.

Друг много интересен доклад отразява изследването на ст.н.с.д-р Игнат Ст. Минков от Етнографския институт на БАН „За древнобългарските елементи в традиционното жилище и в традиционното строителство на българите”(34, с.61-76). Като

изхожда от високо развитата българска цивилизация по това време както в стопанския живот, така и в изграждане на древните обиталища, авторът установява значителна близост в терминологията на традиционното българско жилище с използваните за съответните обекти персийски, памирски и други езици, които свидетелстват за маршрута на българите при изселването им от източно иранските земи по посока източна Европа. Също така авторът сочи и подобни термини от традиционното българско строителство. С примерите, които дава този компетентен български учен се обосновава еднозначно иранския корен на българските племена.

В същия интердисциплинарен сборник проф. Д. Нанкинов от Зоологическия институт на БАН е публикувал доклад „За някои древнобългарски имена на птиците”(34, с.93-112). В резюмето на доклада авторът пише: „В доклада се прави опит за изясняване произхода и разпространението на древнобългарските имена на птиците: лелек, бабуш(баба), ангъч, беркут, лачин, турна, тахтал, бухал, папуняк и гарга. Тези имена се срещат в средноазиатската ни Прародина(Балхара,Балгар), по пътищата на принудителните изселвания на нашите предци, а също на територията на създадените от тях държави (Стара Велика България, Волжка България, Дунавска България, Куберова България, Панонска България, Алцекова България и Ванандова България)”. В изложението си авторът дава обилни примери за сходство на наименованията на посочените птици в изброените по-горе български държавни образувания, както и в Бактрия, в Памир и Хиндокуш и в земите, през които са минали българите.

Бих искал да напомня на читателя, че в езика на Кирил и Методий не случайно думата „языкъ” е значила както език, така и народ (33, с. 485). С това искам да отбележа, че историческите податки, които се отнасят към говорите на древните българи и на персите, россите, кюрдите и на племената по пътя на емиграцията на българите от Бактрия към югоизточните европейски земи говорят недвусмислено за етническият персийски произход на българските племена.

4.12. Изследванията на Петър Добрев за езиковата близост между българския език и езиците на народите, обитаващи териториите по маршрута на българите от източноиранските земи към Европа

В многобройните си трудове плодовитият изследовател Петър Добрев разглежда с особено внимание езиковата близост на древните български думи, намерени в каменните надписи, предимно в северна Добруджа, с думи от говорите на племена от района, който те са обитавали преди да се преселят в източна Европа. Авторът определя, че прародината на Аспаруховите българи „...се е намирала в района на планината Имеон – старото название на Памир и Хиндокуш”(36, с.6). Въз основа на своите констатации П.Добрев заявява, че „...старите българи са били неразделна част от голямата памирска общност от народи, заемала някога пространството от Памир и Хиндокуш до Каспийско море”(пак там). В заключение на това си становище, той определя езика на българите, освидетелстван по скалите на Добруджа като език от памирски тип.

П.Добрев прави множество съпоставки на така намерените древни български думи с аналози на същите в памирски и европейски говори и езици по маршрута до северен Кавказ. Посочени са аналози от 23 езика като основните са: акадски, алански, арменски, грузински, дардски, персийски, източнокавказки, памирски, санскрит, таджикски, талъшки, унгарски, чувашки, шумерски и др. Авторът прави речник на оцелелите древнобългарски думи в съвременния български език като почти винаги посочва дума от казаните по-горе говори с нейното значение. Този речник наброява около 1000 думи.

От всичко гореизложено следва да се направи следния извод:

- или българите са били племе от памирската общност и са имали общ езиков произход с другите племена от общността, което доказва авторът П.Добрев,

- или българските племена, които са се преселили в източна Европа, са осъществили това в рамките на продължителен период от време, през който те са могли да предадат или приемат езиково влияние с племената и народите, с които са имали контакти по време на преселението.

Прави впечатление, че П.Добрев не сочи произхода на българите като източноирански. Той не споменава тяхната прародина, за която говорят други извори, отнасящи се и до Бактрия. Неговото изследване страда от недостиг на информация, относно близостта между българския език и персийския, за което говори изследването на проф. Х.Фиюзи (35), което обаче, не опровергава доказателствата на П.Добрев, че българите не са тюркско племе.

4.13. Канонизирането на Олга, съпругата на кагана Игор, както и на Борис и Глеб - деца на българската съпруга на руския владетел, кагана Владимир

Много важно е съобщението на древния руски летопис, че Киевската Рус имала династически връзки с България: Владимир имал жена българка, майка на Борис и Глеб. Има предположение, че това е същата царевна Анна, за която Татищев допуска, че е дъщеря на цесър Петър и гъркинята Мария. Самата Мария е била внучка на Роман I Лакапин и родственица на Василий II и Константин VIII. Също така се изтъква, че Владимир е предпочел сина си Борис като свой наследник, независимо че е имал по-големи от него синове. А самите Борис и Глеб, като деца на владетеля от българката имали християнски имена Роман и Давид. Името Роман на Борис идва от втория син на Петър като цесър на България до 997 г, а на Глеб всъщност е дадено християнското име на по-големия брат на Самуил Давид. Така или иначе двамата братя са вероятни наследници на Петър. От друга страна името Борис е „прабългарско по произход”, което се признава без уговорки от славистите. Нещо повече, то е име на българския светец от Бога цесър Борис I. В заключение Р. Павлова заявява, че може да се счита за достоверен българския произход на майката на Борис и Глеб (14,с.36-37). Карамзин съобщава, че в годините когато великия княз Владимир не е имал достатъчно сили да предводителства войските си, за да накаже сина си Ярослав, който дръзнал да се обяви за независим, поръчал на своя любим син Борис, ростовския княз, да води неговите войски (1,с.113).

Самият факт, че руската православна църква е канонизирала Олга, Борис и Глеб, свидетелства за силно българско влияние в

средите на управляващите в Киев и по-късно в Москва. Такова влияние може да се обясни на първо място с близките етнически връзки между българските владетели и властващите в Киевската Рус и помощта, която са им оказали българите при покръстването на техните народи. Трябва да си припомним, че в онези далечни години, отношенията между различните народи и техните владетели са били доминирани по-скоро от етническата близост, от колкото от материалните интереси.

4.14. Съвременно признаване на българския произход на Рюриковичите

Особено приляга да цитирам на това място едно изказване на авторитетен руски функционер на не по-малко авторитетно място в Москва. Заместник главният прокурор на Руската Федерация Владимир Колесников на 16.05.2006 г по време на дискусия в Руската Дума заявява: „Рюрикови са били по кръв чисти българи, а не варяги... . И нека татарите да не се оплакват, че нашият Иван Грозни им разрушил Казан. Той е Рюрикович, а всички Рюриковичи са българи”(30). Очевидно под Рюриковичи, Вл.Колесников е разбирал владетелите на киевските княжества, а по-късно и на Русия.

5.0. Заключение

Въз основа на гореизложените исторически податки правя следните заключения:

5.1. Россите, наречени от Нестор варяги, не са скандинавци. Като господари на славянските населения на територията на днешна Украйна, владетелите росси са наемали скандинавски (варяжки) бойци за извършване на завоевателни набези против съседите и за уреждане на владетелски спорове;

5.2. Няма доказателства за славянски произход на россите. Подобно на част от юдеите, россите са напуснали земите на Асиро-Вавилонската империя и са се преселили в северните поли на Кавказ, в северното Причерноморие и в някои от земите на днешна Украйна.

5.3. Представиха се достатъчно основания да се твърди, че россите са били етнически близки с българите. Беше обосновано твърдението, че россите са били племе, имащо общо с иранските племена и с племена, които са обитавали асирийските зами, като халдеите и кюрдите. Няма нищо непонятно в смесването през вековете на росси, славяни и неславянските племена на територията на днешните Русия, Украйна и Беларусия;

5.4. Россите са имали език, подобен на рождения на Константин Философ език на Аспаруховите българи, в който са били делени гласни от съгласни буквовзвучи. Според авторът на ЖК, Константин анализира руските книги „с оглед към своя говор”. По-категорично доказателство за близост между россите и българите не би могло да се намери. Така посочения цитат от ЖК доказва недвусмислено българския произход на Константин Философ и брат му Методий;

5.5. Името на източната славянска държава Россия е определено от етнонима на управляващата киевските славяни руска върхушка по подобие на случилото се в Българската държава. Несъмнено името на Киевското държавно образувание се дължи на етнонима на племето осъществявало неговата

организация, отбрана и всестранно развитие. Етнонимът на росите е съхранен в името на съвременна Россия.

Ключови думи: българи, росси, произход, Константин Философ, руски книги, Юрий Венелин.

PS молба. Уважаеми читателю, както всеки друг автор, така и аз, бих желал и ще бъда благодарен да получа впечатленията Ви от прочетеното. Това може да се направи на адреса ми diamondsv@abv.bg

ЦИТИРАНИ АВТОРИ

1. К а р а м з и н, Н. М. Предания веков. Москва, 1987.
2. Всемирная история т.3, под ред. на Е.М.Жуков и др., Москва, 1957.
3. Б а д а к, А.Н. и др. Всемирная история раннее средновековье, Москва, Минск, 2001 г.
4. История СССР с древнейших времен до конца XVIII в., под ред. на акад. Р ы б а к о в, Б.А. и др. Москва, 1983.
5. История на СССР, 1 ч., под ред. на П.И.Кабанов, С., 1972.
6. Ш м у р л о, Е.Ф. История на Русия IX – XX в., Москва, 2008.
7. С т е п а н о в, Цв. Средновековните българи. С., 2000.
8. Христоматия по старобългарска литература. Съставители П. Динеков, К. Куев, Д. Петканова. С., 1978.
9. К у е в, К. М. Черноризец Храбър. С., 1967.
10. Стара българска литература. Т. 4. Житиеписни творби. Съставителство и редакция Кл. Иванова. С., 1986.
11. Кирило-Методиевска енциклопедия т. 3. С., 2003.
12. Кирило-Методиевска енциклопедия т. 2. С., 1995.
13. Отговорите на папа Николай I по допитванията на българите. Под реакцията на К. Янакиев. С., 1997.
14. П а в л о в а, Р.П. Культурно-историческите връзки между българите и восточните славяни в IX-XI в. С., 1979.
15. Н е с т о р. Повесть временных лет. Д.С.Лихачов (наследници) перевод. Москва-Augsburg, 2003. http://www.imwerden.de/pdf/povest_vremennyh_let.pdf
16. ГИБИ т.5, С., 1964.
17. С л а в о в а, Т. Владетел и администрация в ранносредновековна България. Филологически аспекти. С., 2010.
18. ГИБИ т.4, С., 1961г.
19. Д о б р е в, П. Царственик на българското достолепие С., 1998.
20. А н д р о в с к и, Иво. Кана сюбиги Крум. С., 2010.
21. Т а н е в, Т. Българите. В: -Ави-тохол, бр.28/2008.
22. Ф о н Е н г е л, Йохан Кристиан. История на българите в Мизия. В.Търново, 2009.
23. П и г у л е в с к а я, Н. Сирийски източници по истории на народите СССР, М.—Л., Имя „рус“ в сирийском источнике VI в., н. э. — В: Академику Борису Дмитриевичу Грекову ко дню семидесятилетия, сб. статей. М., 1952.
24. Г а р к а в и, А. Я. Сказания мусульманских писателей о славянах и русских. СПб, 1870; за достоверността на това сведение вж. Дорн, Б. Каспий.
25. П а в л о в а, Р. Руските и съветски учени за древните културни и езикови българо-руски контакти (X-XI в.)-Руски и западни езици, 1980, б.
26. К о ч е в, Ив. Още веднъж по въпроса за българската етническа принадлежност на Кирило-методиевския език в световната медиевистика. Бълг.език, 39, 1989, 3-14.
27. К о ч е в, Ив. Световни медиевисти за старобългарския език. Български език, 38, 1988, №1, 3-18.
28. М а р р, Н. Я. Книжните легенди об образованието на Куара и Армения и Кива

- на Руси // В кн.: Избр. работы, т. 5. М.; Л., 1935.
 29. Бахши Иман. Джагфар Тарихы, т. III, Оренбург, 1997.

http://s155239215.onlinehome.us/turkic/10_History/Djagfar_Tarihi/Contents_DjagfarTarihi_Ru.htm

30. antimason89, категория история. Интернет,
<http://antimason89.blog.bg/history/2012/09/30/ruskiia-genocid-nad-bylgarite.1004629>
31. ГИБИ т.7, С.,1968г.
32. Д и м и т р о в, Д. Киевското българско княжество. Интернет.
<http://forum.bg-history.info/index.php?topic=2192.0>
33. Д и а м а н д и е в, Св. Мадарският летопис, дохристиянската религия на българите и още нещо. Ст. Загора, 2015.
34. И в а н о в а - М и р ч е в а, Дора, А. Давидов. Малък речник на старобългарския език. Велико Търново, 2001.
35. Академична интердисциплинарна конференция. Корени на българската цивилизация. С., 2005.
36. Ф и ю з и, Хаджар. Персийски думи в българския език. С., 2004.
37. Д о б р е в, Петър. Езикът на Аспаруховите и Куберови българи. Речник и граматика. С., 1995.